

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przy uczestnictwie J.G.

o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt IX Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 9 lutego 2017 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., wnioskodawca E. S.A. z siedzibą w G. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „o doniosłym znaczeniu dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy oraz innych podobnych spraw, a mianowicie kwestii, czy Sąd rozstrzygający w II instancji może inicjować nowe dowody z urzędu, w sprawie, w której apelację wnosi strona działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, jednocześnie w sprawie noszącej cechy kontradyktoryjności, mimo

rozpoznawania jej w trybie nieprocesowym". Za przyjęciem skargi do rozpoznania ma też przemawiać jej oczywista zasadność, która wynika z przyznania uczestnikowi J.G. zbyt wysokiego wynagrodzenia za ustanowienie służebności w stosunku do stopnia ingerencji w prawo własności. Wnioskodawca dodał, że „skarga jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżone postanowienie spowodowało powstanie wskutek powyższego stanu faktycznego i prawnego niemożliwego do zaakceptowania nawet mimo braku definicji ustawowej „odpowiedniego wynagrodzenia” w rozumieniu art. 305² § k.c.”

W odpowiedzi na skargę uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie spełnia tych wymagań.

Wnioskodawca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku skarżącej o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do częściowego powtórzenia przedstawionych w skardze zarzutów, z pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanych w ich ramach naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi.

Niewykazana pozostała również przyczyna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skuteczne powołanie się na nią wymaga sformułowania określonego,

dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne.

Wnioskodawca nie tylko nie przedstawił wymaganej argumentacji prawnej, ale przede wszystkim nie sformułował problemu, który stanowiłby istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawiona w skardze kwestia to w istocie powtórzony i ujęty w zmienionej formie zarzut kasacyjny. Skarżący nie wykazał, aby w sprawie pojawił się abstrakcyjny, poważny, budzący zasadnicze wątpliwości problem prawny, który wymagałby rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym. Uszło uwagi skarżącego, że rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia, ani usuwanie wszelkich ewentualnych uchybień powstałych w związku z jego wydawaniem.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 i art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.